

בבית המשפט העליון

ער"א 3814/23

כבוד השופט ד' מינץ

לפני:

1. שגב תורה והצדקה (ע"ר)
2. יוסף נדב לוי

המערערים:

נ ג ד

בנק הדואר בע"מ

המשיב:

ערעור על פסק דינה של הרשמת ל' משאלי שלומאי בע"א
2124/23 מיום 18.4.2023

בעצמם

בשם המערערים:

פסק-דין

ערעור על פסק דינה של הרשמת ל' משאלי שלומאי בע"א 2124/23 מיום
18.4.2023 בו נמחק ערעור שהגישו המערערים בשל איחור בהגשתו.

דין הערעור להידחות. שיקול דעתו של רשם בית המשפט בעניינים כגון דא הוא
רחב ולא בנקל תתערב בו ערכאת הערעור (ראו לדוגמה לאחרונה: ער"א 1045/23 פדיאר
נ' פוזיילוב, פסקה 5 (21.2.2023); ער"א 742/23 נחום אבטסס נ' מדינת ישראל
(31.1.2023)). לא מצאתי כי מקרה זה נופל לגדר המקרים המצדיקים התערבות.

מערער 2 לא עמד בנטל להראות כי אין להחיל עליו את "כלל הידיעה" חרף
התיעוד לצפייתו בפסק הדין מושא הערעור העיקרי במערכת "נט המשפט" (וראו לעניין
זה: בע"מ 8817/21 פלוני נ' פלונית, פסקה 8 (24.1.2022); בע"מ 4279/21 פלוני נ'
פלוני, פסקה 6 (28.6.2021); ובפסיקת הרשם ר' גולדשטיין ברע"א 6648/20 גבעון נ' ון-
אמזן (21.12.2020)). כל שעשה הוא לטעון כי ניסה לצפות בפסק הדין אולם לא הצליח
לעשות כן. בתגובתו לפני הרשמת מערער 2 לא הסביר מדוע ניסיונו לצפות בפסק הדין
לא נחל הצלחה – האם בשל תקלה במערכת נט המשפט, בשל תקלה במחשבו או בשל
סיבה אחרת, וממילא לא הוכיח זאת. בנסיבות אלה, לא נפל פגם בקביעת הרשמת לפיה

מניין הימים להגשת הערעור על פסק הדין החל במועד תיעוד הצפייה. זאת הן ביחס למערער 2 עצמו, והן ביחס למערערת 1 אשר הסמיכה אותו "כמורשה לניהול ההליך..." ובכלל זה "קבלת כל החלטה שבמקורה הינה בסמכותו של הוועד [הוועד המנהל של מערערת 1 – ד.מ.], לרבות ניהול ההליך בשם העמותה [מערערת 1], הגעה לבית המשפט וחתימה על כל הסדר פשרה בשם העמותה במסגרת ההליך בבית המשפט המחוזי" (הודעה על ייצוג מיום 2.1.2023). מדובר בהסמכה כוללת ומקיפה, וניסיון המערערים לטעון כי אין היא חלה על קבלת כתבי בי-דין מוקשה ביותר ומעורר חוסר נוחות בלשון המעטה.

בנסיבות העניין, גם לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת הרשמת שלא להיעתר לבקשה להארכת המועד להגשת הערעור. אף בהנחה שמערער 2 נחבל ברגלו באופן שמנע ממנו את האפשרות לצאת מביתו, אין בכך כדי להסביר מדוע לא נעזר בגורם אחר לצורך הגשת הערעור. בהקשר זה יובהר כי הגשת מסמכים לבית משפט זה באמצעות שליח נעשית חדשים לבקרים. כמו כן, לא התרשמתי כי יש בסיכויי הערעור כשלעצמם כדי להצדיק את הארכת המועד. בפסק הדין נקבע כי סירובו של המשיב להעמיד לידי נציגים נטענים של מערערת 1 מידע על אודות חשבון הבנק שלה באופן מקוון או באמצעות הדואר היה מוצדק, וזאת נוכח חשדות שהתעוררו אצל המשיב בנוגע לזהות הפונים אליו ולטיב הקשר בינם לבין מערערת 1. הכרעה זו התבססה בעיקרה על קביעות עובדתיות באשר להתנהלות הנציגים הנטענים ולחשדות שהתעוררו אצל המשיב בעקבותיהם, ובקביעות מעין אלו אין ערכאת הערעור נוטה להתערב (וראו: ע"א 3932/21 בוארן נ' כונס נכסים הרשמי, פסקה 17 (11.8.2021)).

ולבסוף, אף אין מקום להתערב בהחלטת הרשמת לחייב את המערערים בהוצאות המשיב בסך של 2,000 ש"ח. גם עניין זה נתון לשיקול דעתה של הרשמת וערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בו (ע"מ 3662/22 דניאל פז השקעות בע"מ נ' ועדת ערר מחוזית לתכנון ובניה תל אביב, פסקה 33 (30.1.2023); רע"א 9029/20 גרליץ נ' אליס נכסים והשקעות בע"מ, פסקה 4 (21.1.2021)).

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, י"ז בסיון התשפ"ג (6.6.2023).

ש ו פ ט